

JULIE A HNĚDÁK HICKSTEAD

„Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“

Antoine de Saint-Exupéry

Kdo by neznal příběh o Romeovi a Julii, dvou do sebe k zbláznění zamilovaných mladých lidech, jejichž lásce však stála v cestě dávná rodová nenávist. A tak Romeo z rodu Monteků nesměl milovat Julii z rodu Kapuletů, protože si to nepřáli ani Montekové, ani Kapuleti, což bylo pohříchu to jediné, na čemž se oba znesvářené rody dokázaly shodnout. A Jůlinka (říkejme jí tak, neboť jí bylo teprve třináct, když se do Romea zamilovala) na tom byla ze stejných důvodů úplně stejně. Příběh nešťastných milenců umístil spisovatel William Shakespeare do italské Verony. To mějte prosím na paměti, neboť to bude pro další vyprávění důležité. Ještě důležitější ale je, že není pravdou, že příběh o Julii a Romeovi je velmi smutný a končí tragicky. Opuštěme Williamu Shakespearovi, že příběh obou mladých lidí zakončil scénou tak smutnou, až z ní srdce bolí. Pan Shakespeare totiž nemohl vědět, že celý příběh bude mít po mnoha letech překvapivé pokračování. A že toto pokračování se odehraje, no, kde jinde než v italské Veroně, v měsíci listopadu roku 2011.

Možná se nyní ptáte, jak je možné, že příběh Romea a Julie, který se odehrává na přelomu 13. a 14. století, má pokračování ve století jednadvacátém? Víte, čas je velmi ošidný. Co se má stát a nestalo se dnes, stane se zítra nebo pozítří, případně později, klidně až za mnoho let. A často úplně jinak, než by člověk očekával. Pokud se totiž něco stát má, dříve nebo později se to stane. Proto nemohla ani velká láska Jůlinky a Romea skončit tragicky, definitivně a bez naděje. Neboť kde je láska, tam nakonec všechno

dobře dopadne. A pokud to dobře nedopadlo, tak jen proto, že to ještě není konec, jenom se to jako konec v danou chvíli jeví.

Přenesme se nyní do Verony. Píše se rok 2011, je měsíc listopad a ve Veroně se koná tradiční jezdecký veletrh Fieracavalli, jehož součástí je i soutěž v parkurovém skákání, kdy nejkrásnější a nejušlechtilejší koně ukazují sílu i ladnost pohybu a jezdci i jezdkyňe svoje umění tato nádherná zvířata vést a povzbuzovat. Mezi koňmi je horkým favoritem na vítězství hnědák Hickstead, který do Verony přicestoval až z Kanady. Jenže Hickstead je už několik dní před závodem smutný a zadumaný.

„Co je ti, můj koníčku?“ ptá se Hicksteada jeho pán a jezdec Eric Lamaze. Ale Hickstead jen potřásá hlavou. Rád by se Erikovi svěřil, jenže neumí mluvit a koňským ržáním se to vypovědět nedá. Hicksteada trápí láska. Ne, není to koňská láska, jakou známe z krásné písničky *Když se zamiluje kůň* od pánů Uhlíře a Svěráka. Hickstead trpí jinou láskou. Hned první noc, co přicestovali s Erikem do Verony, se mu totiž zdál sen. Nebyl to ale sen o jiných koních nebo projížďkách s Erikem v sedle, jak by se dalo předpokládat. Byl to sen o nebesky krásné mladičké dívce, která si v zoufalství nad smrtí svého milého probodne dýkou srdce. V tu chvíli se Hickstead probudí a z očí se mu koulí slzy. Hickstead neví, zda ještě sní, nebo už bdí, ví jen, že nadevše miluje onu dívku. A snad ještě více než ji samotnou miluje její čistou lásku k Romeovi.

„Kéž bych tak směl tuto dívku vozit na svém hřbetě! To bych byl nejšťastnějším koněm na celém světě!“ vzdychá Hickstead. A krásná tvář Jůlinky i její krutý osud mu nedopřávají klidu. Hickstead jen smutně klopí hlavu, nechce nic jíst, ba ani vody se nechce napít.

Eric je z toho zoufalý. „Doufal jsem, že s Hicksteadem vyhraju Světový pohár, a zatím to vypadá, že snad ani nebudeme závodit! Co jen to s tím mým koněm může být? Ani zvěrolékař si neví rady. Tváří se sice důležitě, ale myslím, že ví kulový. Nebo je to fakt nějaká zatím neznámá choroba? No, uvidíme pozítří. Snad se dá Hickstead do kupy, jinak se na to fakt vybodnu,“ utěšuje se roztrpčený Eric.

Přichází den závodu, je neděle 6. listopadu roku 2011. Hickstead vypadá skvěle. Je nádherně vyhřebelcovaný, jeho tmavě hnědá srst se leskne jako hedvábí. Krok má pevný a zároveň lehký, jako by se vznášel.

Hickstead s Erikem v sedle startují. Kůň s lehkostí překonává jednu překážku za druhou, připomíná spíše ptáka než koně, jak plynule a rychle se parkurovou arénou pohybuje. A jeho koňská duše se raduje, jen sama ještě neví proč. Raduje se, jako se raduje mladík, když spatří tvář milované dívky... Ale co to? Co se to děje v aréně? Hickstead, který právě zdolal poslední překážku, náhle padá. A přitom se do posledního okamžiku snaží, aby nezalehl a nezranil Erika. Sesouvá se k zemi pozvolna, takže jezdec stihne ze sedla včas sklouznout a odskočit stranou. Vzápětí už Eric stojí vedle Hicksteadovy hlavy a pokouší se jej za uzdu zvednout na nohy. Jenže Hickstead tu už není. Je zde jenom jeho tělo, kterému srdce puklo žalem nad tragickým osudem Julie, dívky, kterou viděl ve svém snu. Diváci v aréně vstávají ze sedadel, nechápou, co se stalo. Nakonec ale pochopí a v aréně se rozhostí ticho, které by se dalo nožem krájet.

I odcválala v tomto posvátném tichu Hicksteadova duše z parkurové arény a zamířila neomylně na Via Cappello, což je ulice ve Veroně, ve které se nachází zvláštní dům. Ten dům má balkón a na tom balkóně stojí bronzová socha dívky. Je to Julie. Jenže sochu Hickstead vůbec nevnímá.

Má oči jen pro sněhobíle oděnou dívku, která právě ze sochy vystoupila. Ano, je to Jůlinka, dívka, kterou viděl ve snu. A Julie neváhá ani okamžik. Ladně se přehoupne přes zábradlí balkónu a už sedí v sedle na Hicksteadovi, králi koní, a uhání cvalem za svým Romeem. Ať Montekové koukají, ať se třeba i vzteky zblázní, Julie se tentokrát nevzdá, bude bojovat! A její láska a odhodlání zvítězí. Pro svůj boj má totiž nejkrásnějšího a nejsilnějšího koně. Má nejlepšího koně ze všech koní, protože si nic jiného než to nejlepší nezaslouží. Pro velikost a ryzost své lásky a taky pro bolest, která kdysi vedla její ruku s dýkou. Dnes je ale její šťastný den, který bude trvat, stejně jako její láska, navěky. Proto Verona, proto neděle 6. listopadu, proto Julie, proto Romeo, proto Hickstead!

Tento příběh je pravdivý a není v něm ani slovo nepravdy. Já totiž ve Veroně 6. listopadu 2011 byl a vše, co jsem zde napsal, jsem viděl – dění v parkurové aréně na vlastní oči, vše ostatní, co tomu předcházelo i co pak následovalo, srdcem. Ano, vše, co jsem napsal, je čistá pravda. Neboť pravda je to, čemu celou svou bytostí věříme. To ostatně věděl již Albert Einstein, když prohlásil: „Bůh existuje pro ty, kdo v něj věří.“

Přejme Julii, Romeovi i Hicksteadovi jejich štěstí, zaslouží si je. A Eric? No, Eric Hicksteada oplakal, ale po krátkém čase si pořídil jiného koně a pokoušel se dál závodit. Příliš úspěšný ale nebyl, taky olympiádu už podruhé nevyhrál. Olympijským vítězem se stal jen jednou, v roce 2008 v Pekingu, kdy sedlal, jak jinak, krále všech koní a Juliina miláčka hnědáka Hicksteada.